

STØRST FOR MENN!

V menn

Nr. 2 2013 kr 54,- www.vimenn.no

Geir og Erik
på utrolig
MC-tur
i Sibir

JAGET AV MAFIAEN

Kopierte Julia Roberts
Gjorde som i filmen
– drepte ektemannen

Våpengale USA
fornekter seg ikke

**VERDENS STØRSTE
SKYTE-GALLA**

Bygger tidenes raskeste bil

Toppfart 1600 km/t

Fattig og utarmet – bygget økomuseum
Norsk millionhjelp til Kina

Bilmix:

Honda CR-V
2,2 i-DTEC

Reise og fritid:

Blodig
strandparty

Multimedia:

Mobil med
PC-prosessor

Ny viten:

Is av vann på Merkur

**Lena
Charlotte**
fra
Brumunddal

ENDELIG I NORGE **SIDE 3**

RALLARBRU: Erik Gran Kvaase forserer en typisk falleferdig rallarbru på den beryktede BAM-ruta. Ofte måtte gutta legge ut planker for å komme seg velberdet over.

EVENTYRLIG MC-FERD GJENNOM SIBIR

Da Geir (t.h.) og Erik skulle kjøre to eksotiske MC-ruter i Sibir, måtte de krysse falleferdige bruer og fossende stryk. De fikk nærkontakt med bjørn og et fattig ektepar reddet dem fra mafiaen. ►

INGEN VEI TILBAKE: På Road of Bones måtte gutta krysse flere store elver. Kom de seg ikke videre her, ville de ikke klare å snu.

Tekst: **Harald Grevskott**

Foto: **Geir Stormoen og Erik Gran Kvaase**

ROAD OF BONES: Steve Røyset kjører gjennom en av hundrevis av lignende dammer på Road of Bones. Dette er helt på kanten av hva syklene kunne klare.

What do you prefer, blond or brunette? You can have two each.
– Hva foretrekker dere, blondiner eller brunetter? Dere får to hver.

Dette spørsmålet fikk Erik Gran Kvaase (42) og Geir Stormoen (46) av den lokale MC-bossen Andrej i den russiske byen Toljatti.

De to nordmennene viste fram gifteringene og forklarte at de ikke ønsket den type kontakt med russiske jenter.

– I respect you. But I don't understand, lød svaret. – Jeg respekterer dere. Men jeg forstår ikke.

Eventyrene sto i kø da de to

nordmennene kjørte gjennom Sibir på motorsykkel i sommer.

Men utfordringene var mange. Alt fra bjørn og livsfarlige elvepasseringer til nærkontakt med mafiaen – på godt og vondt.

Det var helikopterpiloten Geir som fikk ideen til ekspedisjonen.

– Jeg tok opp motorsykelkjøringen for noen år siden. På nettsiden *advrider.com* leste jeg om de utfordrende rutene *BAM* og *Road of Bones*. Dette måtte jeg bare gjøre. Jeg ringte Erik og han svarte ja med en gang, smiler Geir.

Erik Gran Kvaase jobber som sikkerhetsinstruktør for offshorearbeidere på Kjevik. Begge er familiefedre og berømmer konene for deres fantastiske innstilling.

Eventyrene startet en grundig

RTA: I løpet av åtte uker kjørte gutta 20 000 kilometer og passerte 12 tidssoner!

planlegging, som tok halvannet år. Valg av sykkel falt på BMWs G650X Challenge. De er kjent for å takle det meste. Gutta bygde li-kevel om syklene ganske mye. 30. juni i fjor var de klare for avreise.

Får mafiabeskyttelse

Starten er en transportetappe via København og Berlin til Ukraina. Endepunktet er byen Magadan, på Russlands østkyst. Lenger øst går det ikke an å kjøre på vei.

– I Polen så jeg plutselig at Geir sto opp mot en politibil med blålysene på, mens en politimann ransaket ham. Jeg tenkte «shit» og kjørte bort. Da brøt begge ut i latter. Politimannen var blitt med

på en spøk, det hele var arrangert, ler Erik.

Eventyret starter ved den russiske grensa. Russere er svært gjestfrie. I byen Toljatti møter de Sergey, en velstående og trivelig kar som driver eget firma. Gutta blir invitert til å overnatte.

Nordmennene drister seg til å spørre om han kjenner til mafiaen i området. Sergej smiler lurt og spør om de vil å treffe mafia-bossen. Senere samme dag blir de plassert i en bil og kjørt av sted.

Omgitt av livvakter blir de ført inn til mafialederen. De forteller at de skal kjøre gjennom hele landet. Som russere flest er sjefen svært stolt av landet sitt, og han

MC-BOSSEN:

I den russiske byen Toljatti blir nordmennene kjent med MC-lederen Andrej (nr. to f.h.). Han ringer kolleger videre langs ruta og sørger for at de blir godt mottatt hvor de enn kommer. Geir til høyre, Erik nr. to fra venstre. Lengst til venstre, et annet medlem av MC-gjengen. Siden har Andrej vært på besøk i Norge.

SIBIR-GUTTA

Geir Stormoen (46)

- Gift med Kristin, far til tre.
- Bor i Grimstad.
- Helikopterpilot i SAR, redningshelikopter i Statoils tjeneste.
- Kjørte Kolahalvøya på tvers på MC med en kamerat i 2011.

Erik Gran Kvaase (42)

- Gift med Karin, far til to.
- Bor i Høvåg ved Lillesand.
- Sikkerhetsinstruktør for offshorearbeidere ved Sørlandet sikkerhetssenter ved Kristiansand.
- Sykklet i 2010 gjennom Sahara på tandemsykkel sammen med Aleksander Gamme.
- Sammen gjennomførte de *Trans Sibir Expedition 2012*.
- Nettside/Blogg: sibir2012.com.
- Syklene: Modifiserte BMW G650X Challenge

BAM

- BAM står for Baikal-Amur Mainline
- Den er en alternativ jernbanerute til Den transsibirske.
- Sovjet bygget den fordi de fryktet kineserne mer enn noen.
- Banen går nord for Baikalsjøen og dermed lenger vekk fra det kinesisk-kontrollerte Mongolia.
- Langs denne jernbanen går en gammel rallarvei, som er blitt en eksotisk rute for bikere.

ROAD OF BONES

- Road of Bones er egentlig navnet på flere av veiene Stalin lot bygge av Gulag-fanger i Sibir.
- Fangene ble drevet beinhardt og gjennomsnittlig levetid var 40 dager etter ankomst.
- De døde ble begravd under veien. Den dag i dag kan man finne beinrester i veikanten.
- Disse veiene er også attraktive ruter for eventyrlystne motorsyklister.

« Omgitt av livvakter blir de ført inn til mafialederen.

BAM-SKADE: På starten av BAM-ruta var veiene ekstremt søltete. Erik (nærmest) skadet kneet i et velt, og gutta måtte slå nødleir.

« Vi kjørte 16 timer i døgnet.

liker prosjektet deres. Bossen kontakter straks lederen av den lokale MC-klubben. Han ringer andre MC-klubber videre innover i landet for at nordmennene skal bli tatt godt imot.

Reddende engel

Etterpå får de møte MC-leder Andrej. Han sier at sikkerheten deres er ivarettatt helt til Novo Sibirsk.

Når gutta kommer til en ny by, kan de nå bare slå et telefonnummer. Og vips, så får de den aller beste behandling av lokalbefolkningen. Noen følger dem på Internett, og står klare når de ankommer.

– Sånn er systemet der borte. I enkelte områder er det mafiaen som bestemmer. Respekterer du dem, går det bra, forklarer Erik.

Via Facebook har gutta fått forespørsel fra en annen nordmann om å få være med. I Krasnojarsk møter de Steve Røyset fra Ålesund. Kjemien stemmer, og de slår følge.

Snart er de fremme ved starten av BAM. Men skogsveinettet er uryddig og GPS-en er ikke nøyaktig. Etter en velt og en kneskade, må de returnere og ta en omvei.

I byen Chaunsky skal de handle mat. Geir og Steve holder som vanlig vakt ved syklene.

– Da kommer det en ung mann bort og begynner å spørre og grave. Hva koster syklene? Hvor

mye penger har vi? Har vi våpen? En bil med flere ungdommer kommer kjørende. De har håndvåpen, studerer oss og snakker på telefon. Jeg får en elendig magefølelse. Da Erik kommer ut, sier jeg bare «vi stikker», forteller Geir.

Bilen følger etter dem. Det er bare én vei ut av byen og nordmennene frykter at mafiaungdommene har ringt folk lenger fremme. Derfor drar de på og kjører fra bilen. Vel ute av syne, svinger de inn på en liten skogsvei.

Inne i skogen stanser de, ganske molefonkne. Snart kommer en Lada kjørende fra motsatt side. En mann snakker til dem på russisk og vinker på dem. Men gutta vil ikke være med.

Mannen forsvinner, men kommer tilbake med en kvinne. Hun snakker litt engelsk.

– Kom med oss! Vi skal ta vare på dere. *Safe island*, sier hun.

Paret ser fattige ut, men gutta er fortsatt skeptiske.

– Mafia? spør de.

– Mannen ler og kona sier:

– We own Lada. We no mafia.

– Hun har gode øyne. Til slutt blir vi med dem hjem, sier Geir.

Paret har en sønn på 13 år. Syklene blir gjemt i garasjen.

– Nå kan ingen finne dere. Men dere trenger mat, sier kvinnen.

– Jeg tror de reddet livet vårt. Den desidert verste episoden på turen, ble den beste, smiler Geir.

REDDENDE ENGLER: Familien som reddet Geir og Erik fra mafiaen. F.v. sønnen Nikita, Maria og Sergej (ikke Sergej fra Toljatti).

Nordmennene overnatter hos paret og utveksler kontaktinformasjon. Som takk for hjelpen ønsker de å samle inn penger til utdanning for sønnen.

Nær påkjørt av tog

Før de kjører inn på BAM igjen, møter gutta to engelske legender innen biker-miljøet. De er kjent i området, skal kjøre BAM, og vil

gjørne ha selskap. I starten går turen langs jernbanen veldig greit. Men alle veibruer er borte. De må kjøre over jernbanebruerne, ved siden av skinnene. Dette er ikke ufarlig, man vet aldri når toget kommer.

– Det var gjerne 30–40 centimeters klaring, sier Erik.

De holder vakt for hverandre og signaliserer når det er klart.

SIBIRSK KVELDSSTEMNING: Nordmennene har nettopp møtt de to britiske bikerne. Sammen slår de leir ved Balkal-sjøen.

Det står vakter på begge sider. Dem kommer man greit forbi, bare man har kontanter i hånda.

Ved ett tilfelle treffer Steve gjerdet og mister en veske. Han må gå tilbake. Da komme toget. Heldigvis er det en liten «plattform» 50 meter inne på brua, der han så vidt berger seg inn.

Vakten i enden av brua ler og huker fram whisky-flaska. Han har nettopp fått en halv måneds-lønn. Nå ønsker han selskap.

– Vi måtte jo ta en ørliten whisky med ham, selv om klokka var syv på morran, ler Erik.

Snart kommer de ut for et forferdelig regnvær. De kjører 16 timer i døgnet, og kjører mye stående på grunn av ulendt terreng.

Engelskmennene er slitne og tar tog den siste biten. Men nordmennene fullfører, og kan feire. Nå står bare *Road of Bones* igjen.

Den første delen er grei skuring. Men slutten blir tøff. Denne delen, som kalles «The Old Summer Road», har svært få fullført på MC. Redningsmannskaper har nylig hentet ut flere.

– De fleste forbereder seg ikke

godt nok. Det aller viktigste er å pakke så lett som mulig. En solo-kjører var så tungt lastet at han ikke fikk sykkelen opp alene når han veltet, forklarer Erik.

Det mangler ikke på advarsler. Spesielt farlig er det å komme mellom en bjørnunge og binna. Beistene er to og en halv meter når de reiser seg på bakbeina.

– I en gammel fraflyttet jaktlandsby traff vi en enslig bjørnejeger. Han ba oss innstendig om å kjøre en annen vei, forteller Erik.

Nærkontakt med bjørn

Det striregner og er flom i hele området. Nordmennene er lenge i tvil, men til sist blir de enige om at de bare må prøve.

Turen går overraskende greit helt til de kommer til de mange og farlige elvepasseringene.

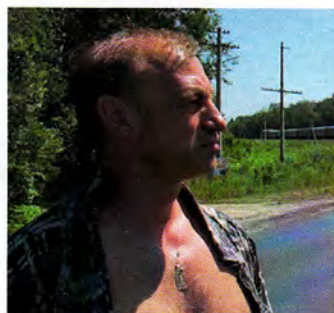
– Vi visste at dette var «point of no return». Men vi hadde mat for 14 dager og satellittspotter.

Gutta er kliss våte hele tiden. Det er kuldegrader om nettene.

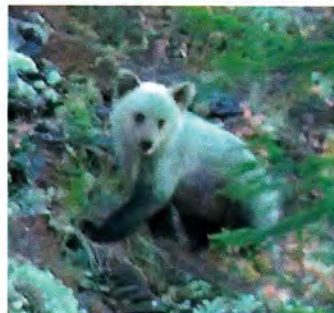
Idet Erik kjører over en bakke-topp, skjer akkurat det de har

TRANGT: En av MC-gutta kommer kjørende på en av de lengste jernbanebruene. Ved enden venter den pengeglade og whisky-drikkende vakten.

MEKTIG: I Toljatti ble gutta kjent med Sergej, som hadde mektige forbindelser. I fjor høst kom han på besøk til Norge.

NERVEPIRRENDE: Bjørneungen som sto midt i veien på *Road of Bones*.

fryktet: En bjørnunge står midt i veien. Den løper ut i et åpent landskap. I krattet på motsatt side må binna være.

Erik stanser for å snu, men blir stresset og river av en ledning på styret. Motoren stopper.

– Jeg kastet hanskene og fikk koblet på ledningen. Det hele tok neppe mer enn et minutt, men

det er det lengste minuttet jeg har opplevd, sier Erik.

Han kjører tilbake til de andre. Binna kommer aldri, og gutta kjører forbi. Men de må alltid ta spesielle hensyn i forhold til bjørn.

– Vi ble advart mot at de oppsøker mat i teltene om natta. Derfor hengte vi alltid opp maten i et tre langt unna leiren, sier Erik.

Til sist er det bare en diger elv som utgjør det siste hinderet

– Vi var usikre på om vi ville klare passeringen. Vi hadde ikke nok bensin til å snu. Vi slo leir og lette etter et passeringspunkt neste morgen.

Gutta finner et mulig passeringssted, men det iskalde vannet går i hoftehøyde, og strømmen er så stri at den kan ta syklene.

– Vi tok den vanskeligste sykkelstien først. Det gikk bra! Men det tok to-tre timer å få alle syklene over. Da var vi fullstendig utmattet og nedkjølt. Men samholdet vi følte da vi endelig var over, vil jeg alltid huske, smiler Erik.

Eneste edru mannfolk

Den siste biten til Magadan er plankekjøring. Endelig kan de starte feiringen.

– Plutselig kjente vi hvor utslitte vi var. Vi hadde blandede følelser. Vi gledet oss voldsomt til å se familiene igjen. Samtidig var det vemodig at det hele plutselig var over, sier Erik. Geir supplerer:

– Det er tre ting som sitter igjen som de sterkeste inntrykkene: Gjestfriheten, stoltheten og alkoholen. Som to «skjeggete ramper» ble vi alltid tatt vel imot, gjerne i hjemmene deres. Selv om de var fattige, fikk vi aldri betale for oss. Alle var svært stolte av det flotte landet sitt. Men dessverre var alkoholisme svært utbredt. Vi var ofte de eneste edru, voksne mannfolkene i en landsby. Det var veldig trist å se, sier Geir, som skryter uhemmet av syklene.

– Vi jobbet en del med dem for at de skulle tåle høyt vann. Men det er helt sykt hva de tålte på turen, sier SAR-piloten.

De to holder kontakten med flere av bekjentskapene fra turen.

– Sergej og Andrej har faktisk vært på besøk hos oss i Norge. Det var rart å se hvor myk den tøffe MC-sjefen ble med datteren min på fanget, smiler Erik.

harald.grevskott@egmonthm.no